

Arrest

nr. 103 865 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, alias X, alias X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 mei 2012 huwt verzoeker met een in België verblijvende Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 10 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een EU-onderdaan.

1.3. Op 6 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 8 november 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2012 werd ingediend door:

Naam: R. Voorna(a)m(en): N. Nationaliteit: Marokko (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Openbare orde

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 21/05/2010 voor 8 maanden gevangenisstraf wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Het verzet voor de Correctionele Rechtbank van Turnhout dd. 28/10/2011 werd onontvankelijk verklaard.

Uit de aard (drugsdelict), de ernst (veroordeling 8 mndn gevangenisstraf) en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in hei arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

In zijn synthesememorie herneemt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing en betoogt hij vervolgens als volgt:

Dat de aanvraag van verzoeker derhalve werd geweigerd nu verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare veiligheid, gelet op de veroordeling welke door verzoeker werd opgelopen voor de Correctionele Rechtbank te Turnhout op 21 mei 2010;

Dat evenwel, zoals tevens blijkt uit de bestreden beslissing, verzoeker bij verstek werd veroordeeld en het aangetekende verzet onontvankelijk werd bevonden, inzoverre dat verzoeker, terwijl de feiten formeel werden betwist, dan ook diens verdediging niet heeft kunnen waarnemen;

Dat verzoeker inderdaad met klem ontkent ook maar enige strafbare feiten in België te hebben gepleegd, hetgeen door verzoeker, gelet op de onontvankelijkheid van het aangetekende verzet, niet kon worden aangetoond;

Dat de feiten waartoe verzoeker werd veroordeeld dan ook worden betwist;

Dat het gedrag van verzoeker nochtans onberispelijk is en hij sedert voornoemde feiten, geen enkele veroordeling, noch oproeping meer mocht bekomen;

Dat verzoeker bovendien in Marokko over een blanco strafregister beschikt;

Dat het persoonlijk gedrag van verzoeker, welke een stabiele relatie in België heeft uitgebouwd, waaruit een kind werd geboren, dan ook geen bedreiging vormt voor de openbare orde;”.

2.2. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.3. Gelet op het gestelde in artikel 40 van de Vreemdelingenwet ziet de Raad niet in op welke wijze verzoekers ondersteunend betoog hiervan een schending kan aantonen. Verzoekers blote ontkenning strafbare feiten gepleegd te hebben in België kan alleszins bij gebrek aan andersluidend vonnis de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit halen, die verwijst naar een vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout van 21 mei 2010, waarvan melding gemaakt wordt in een fiche aangaande verzoeker, uitgaande van de griffie van de gevangenis van Turnhout, die zich bevindt in het administratief dossier. Dit vonnis wordt door verzoeker ook bevestigd aangezien hij in zijn verzoekschrift zelf stelt dat hij er verzet tegen heeft aangetekend. Verzoekers betoog inzake een onberispelijk gedrag sedert zijn veroordeling en zijn blanco strafregister in Marokko zijn niet meer dan blote beweringen die door geen enkel stuk gestaafd worden. Derhalve kunnen zij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.4. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in zijn synthesememorie als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat me de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote en kind waarmee hij inmiddels bijna een jaar getrouwd is;

Dat zijn zoon eveneens zou worden gescheiden van zijn vader;

Dat het geen betoog hoeft dat dit een zeer ingrijpende gebeurtenis zou zijn voor verzoeker en zijn zoon, nu het gezin uit elkaar zou worden gerukt;

Dat het niet evenredig is verzoeker thans nogmaals te straffen voor feiten welke; hij betwist te hebben begaan;

Dat verzoeker bovendien over een blanco strafregister beschikt in Marokko;

Dat verzoeker dan ook bezwaarlijk kan worden aanzien als een gevaar voor de openbare veiligheid;

Dat de beslissing dan ook niet in evenredigheid met het nadeel hetwelk verzoeker ondervindt werd genomen;”

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.6. De bestreden beslissing houdt op zich niet in dat verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote en kind of dat het "gezin uit elkaar zou worden gerukt". In dit verband kan nog verwezen worden naar de bespreking van het derde middel. Waar verzoeker opnieuw betwist feiten te hebben begaan in België en gewag maakt van een blanco strafregister in Marokko, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Het feit dat verzoeker op strafrechtelijk gebied reeds een veroordeling opliep verhindert de verwerende partij niet om hieruit op verblijfsrechtelijk vlak conclusies te trekken. Het adagium "non bis in idem" belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Verzoekers persoonlijke inschatting van zijn situatie toont geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM en van de "artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind."

Verzoeker betoogt in zijn synthesememorie als volgt:

"Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM en artikel 7.1, 9 en 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind;

Dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, evenals heden, tezamen met zijn echtgenote en kind, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikken, samenleeft; (stuk 3)

Dat door het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging verzoeker dreigt te worden gerepatriëerd;

Dat verzoeker evenwel in België verblijft en diens echtgenote een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en een inschrijving mocht bekomen;

Dat door de uitvoering van de beslissing verzoeker zou worden gescheiden van zijn echtgenote en kind en zijn zoon van diens vader;

Dat op deze manier het recht op gezinsleven dan ook ernstig geschonden wordt;

Eisen dat verzoeker terugkeert naar diens land van herkomst zou dan ook onvermijdelijk een schending betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van het gezin, met alle gevolgen van dien;

Dat het gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Eisen dat verzoeker terugkeert naar diens land van herkomst zou niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekenen doch ook in hoofde van het kind van verzoeker een schending van :

artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind;

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd..

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil..."

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

"Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven..."

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen;

Dat verzoeker inderdaad geen enkele band meer heeft met Marokko, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een gezin met een Nederlandse vrouw heeft gesticht, enorm is;

Dat het verzoeker dan ook niet mogelijk is in Marokko een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt.”

2.8. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.9. Zelfs indien wordt aanvaard dat verzoeker en zijn echtgenote en hun kind effectief een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben, dan nog moet worden opgemerkt dat deze voorgehouden relatie in casu niet toelaat te besluiten dat er op verweerder een positieve verplichting zou rusten om verzoeker een verblijfsrecht toe te staan. In dit verband moet worden geduid dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen verplichting voor een Staat afgeleid worden om een vreemdeling van wie is gebleken dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde op het grondgebied toe te laten. Verzoeker toont ook niet op concrete wijze aan dat hij enkel in België een familiaal leven kan ontwikkelen en dat het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst van zijn echtgenote, namelijk Nederland, of in verzoekers land van herkomst, namelijk Marokko, bijzonder moeilijk is, derwijze dat de bestreden beslissing geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt (cf. RVS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Het blijkt niet dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoekers belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven hoewel hij slechts sedert 2006 in België vertoeft, nooit op duurzame legale wijze in België verbleven heeft, een probleem vormt voor de openbare orde en een Nederlandse echtgenote heeft die slechts sedert december 2010 in België verblijft alsook een Nederlands kind, dat geboren is in België in 2010 en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Nederlandse partner en Nederlands kind, noch houdt ze in dat verzoeker gepatriëerd zou worden.

2.10. Verzoeker houdt voor dat hij in België geïntegreerd is en dat hij geen enkele band meer heeft met Marokko, doch dit zijn niet meer dan blote beweringen. Verzoeker is blijkens zijn verklaringen aan de politie Kempen Noord-Oost in september 2011 die zich bevinden in het administratief dossier in België aangekomen in 2006. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker, die geboren is in 1980, geen enkele link meer heeft met zijn land van geboorte waar hij afgerond 26 jaar zou hebben verbleven.

2.11. Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, en of zij derhalve directe werking kunnen worden toegedicht, dient de Raad te herhalen dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Nederlands kind en dat verzoeker niet op concrete wijze aantoonbaar dat hij enkel in België een familiaal leven kan ontwikkelen en dat het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst van zijn echtgenote en zijn kind, namelijk Nederland, of in zijn land van herkomst, namelijk Marokko, bijzonder moeilijk is.

De schending van de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag werd niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA